

15 DECEMBER 1924

No. 24

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

En de engel zeide tot hen: Vreest niet! want zie, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere, in de stad Davids.

Lukas 2 : 10, 11.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. ¹⁾

XIX.

Uit de monden der getuigen.

Buiten deze drie waren er ook anderen die begunstigd waren de origineele platen van het Boek van Mormon te hanteeren. Niettemin werden de platen niet door Goddelijke manifestatie aan deze anderen getoond. Het was zeer spoedig nadat het getuigenis der drie getuigen verkregen was door de bediening van een engel. De Profeet Joseph Smith was van Fayette naar Manchester gegaan om het Boek van Mormon te regelen voor den drukker. Hij werd vergezeld door Hiram Page en verscheidene van de Whitmers. Te Manchester werd hij vergezeld door Joseph Smith Jr., Hyrum Smith en Samuël H. Smith. Het gezelschap bestond dus uit den Profeet met Christian Whitmer, Jacob Whitmer, Peter Whitmer Jr., John Whitmer, Hiram Page, Joseph Smith Sr., Hyrum Smith en Samuël H. Smith. De profeet zelf toonde aan acht getuigen de corspronkelijke platen van het verslag der Nephieten. Het was een eenvoudige en feitelijke bezichtiging. De getuigen zagen niet alleen de platen, maar hanteerden ze en bestudeerden de gravures er van. „En met woorden van soberheid” getuigden ook zij van hetgeen zij hadden gezien.

¹⁾ Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

Men behoeft weinig verwonderd te zijn, dat in het licht van het bewijs hier voorgesteld, verklaard kan worden dat het „Boek van Mormon” het beste, bekrachtigde, geheiligde verslag is, waarop de geschiedenis der wereld zich kan beroemen. Elf getuigen verklaren op hun eer, dat zij de platen, waar de vertaling van gemaakt is, gezien en bezichtigd hebben. Drie van hen getuigen verder, dat een engel voor hen verscheen en hen verzekerde dat de vertaling der gravures op de platen door de macht van God volvoerd was, en dus nauwkeurig was. Wat betere, sterkere getuigenis kan vereischt worden? In het geval van het „Boek van Mormon” is de verklaring tenminste waar, dat geen enkele belangrijke stap in den vooruitgang van de herstelling zonder een bekrachtigende getuigenis of de aanwezigheid van getuigen genomen werd.

Het zal belangwekkend zijn, nu in 't kort naar de eerste tien visioenen terug te keeren en te leeren welke uitwerking de getuigenissen van de elf getuigen beteekent. Het is onbetwistbaar, dat de negen bezoeken van den engel Moroni, zoowel op de vertaling van de heilige platen, toezicht hield op de herstelling der volheid van het Evangelie. Op den eersten avond van zijn verschijning aan den jongen Profeet, liet de engel hem in visioen den heuvel Cumora en de plaats, waar de platen verborgen waren, zien. Den volgenden dag kwamen zij bijeen op den geheiligden heuvel. Eens per jaar voor vier jaren daarna kwamen de engel en de jongen tezamen op de plaats, waar de platen verborgen lagen. En op elke samenkomst van de twee was de thema tusschen hen grootelijks aangaande het voortkomen van het Boek van Mormon.

Het is waar dat bij elke bediening van den engel Moroni, Joseph Smith alleen met hem was. Er waren geen ooggetuigen. En toch, in het licht der getuigenis gegeven door de drie, kan er geen twijfel bestaan, dat de engel aan den profeet verschenen is; en in het licht der bijgevoegde getuigenissen van de acht kan er geen redelijke twijfel zijn dat de platen aan hem bezorgd waren. De getuigenissen van de elf getuigen bevestigen de geschiedenis der elf bezoeken van den engel Moroni. Ook in dit geval blijft de verklaring: Geen enkele stap in den vooruitgang van de herstelling werd, zonder een bekrachtigende getuigenis of de aanwezigheid van getuigen, genomen.

Op een zelfde wijze bekrachtigen de elf getuigenissen de geschiedenissen van het eerste heerlijke visioen van den Vader en den Zoon. Het was in dat visioen, dat de jongen-profeet zijn eerste roeping ontving. Het was toen, dat hij leerde dat de godsdienstige wereld afgedwaald was en dat de God des hemels een groot werk voor hem te doen had. Dat werk was namelijk het Evangelie in haar volheid te herstellen. Maar de herstelling van

het Evangelie bevatte de openbaring van het „Boek van Mormon” en de vertaling van het geheiligd verslag. Noch de openbaring van het boek, noch de vertaling daarvan, had ten uitvoer gebracht kunnen worden, indien het eerste visioen een zinsbegoocheling geweest was. Inderdaad, de volle opvolgende geschiedenis van de herstelling hangt van de echtheid van dat visioen af. Het is niet te veel dan, om te herhalen dat ook in het geval van het eerste visioen de verklaring gerechtigd is, dat geen enkele belangrijke stap in den vooruitgang van de herstelling genomen is, zonder bekrachtigende getuigenis of aanwezigheid van getuigen.

Groote gewichtigheid is dus aan de getuigenissen der drie en acht gelegen. Hun plechtige verklaringen bevestigen de woorden van den Profeet aangaande de eerste handelingen der herstelling. Nu, er zijn er, die de waarde der getuigenissen van deze elf mannen betwijfelen. Zij beweren dat de getuigen, onder den invloed van Joseph Smith, door hem gehypnotiseerd waren, of dat zijzelf deelnemers waren van een vreeselijk bedrog. Het zal belangwekkend zijn om na te gaan en te leeren wat van elk van deze elf mannen geworden is, en hoe zij in later leven de getuigenissen, die zij aan de wereld bekend gemaakt hadden, beschouwden.

Oliver Cowdery werd te Wells, Rutland County, Vermont, in October 1805 geboren. Hij ontmoette den Profeet Joseph Smith op den 5den April 1829, werd schrijver gedurende de vertaling van het Boek van Mormon en werd in Juni 1829 met den Profeet gedoopt. Oliver Cowdery verrees tot groote verhevenheid in de nieuwe Kerk. Niettemin blijkt het, dat hij ernstige zwakheden bezat. In 1838 waren zekere beschuldigingen tegen hem ingediend voor den Hoogen Raad te Far West. Sommige van de beschuldigingen waren aangenomen en daar hij geen genoegzame verbeteringen maakte, werd Oliver Cowdery van de Kerk afgesneden. Daarna ging hij naar Michigan als rechtsgeleerde. Op zekeren keer zeide een mede-arbeider tot hem: „Mr. Cowdery, ik zie dat uw naam aan dit boek (het „Boek van Mormon”) is verbonden. Indien gij in het boek gelooft dat het waar is, waarom zijt gij dan in Michigan?” Na de namen der getuigen gelezen te hebben, vervolgde hij: „Gelooft gij in dit boek, mr. Cowdery?”

„Neen mijnheer”, antwoordde mr. Cowdery snellijk.

„Maar uw naam is daaraan verbonden”, protesteerde zijn medegenoot, „en gij verklaart dat gij een engel zaagt en ook de platen waarvan het boek beweert vertaald te zijn; en nu zegt gij, dat ge er niet in gelooft. Wanneer hebt ge de waarheid verteld?”

„Mijn naam is aan dat boek verbonden en wat ik daar gezegd heb, is waar”, antwoordde Oliver Cowdery met nadruk. „Ik heb dit gezien; ik weet dat ik het zag en geloof heeft hier niets mede te maken, als een volmaakte wetenschap is het geloof, dat ik in

dat werk had, daarmede verzwolgen, wetende, als ik nu doe, dat het waar is." 1)

En zoo was het altijd. Oliver Cowdery aarzelde nimmer in zijn getuigenis. Indien hij op dien tijd van de bediening des engels onder den invloed van Joseph Smith was geweest, dan was hij daar zekerlijk nu niet meer onder. Of indien hij oogluikend met Joseph Smith dit vreeselijk bedrog had toegelaten, was hij daar nu niet meer bij betrokken, sedert hij uit de Kerk verbannen was. Het weinige van deze onwillige getuigenis alleen is genoegzaam om de waarheid der geheele getuigenis der drie te grondvesten. Oliver Cowdery heeft zich bekeerd en sloot zich wederom bij de Kerk aan in 1848, gedurende de veelbewogen dagen van de verdrijving der Kerk uit Nauvoo. Het is opmerkenswaardig, dat dit dagen waren van hevige beproeving voor de Kerk. Oliver Cowdery had er geen voordeel bij om zich toen aan te sluiten. Bovendien was de Profeet dood. Wat Oliver Cowdery in 1848 deed, deed hij vanwege de vaste overtuiging in zijn ziel en niet wegens den invloed van Joseph Smith. Oliver Cowdery stierf in 1850. Zijn stervenswoorden waren een onveranderde getuigenis van de goddelijke waarheid van het „Boek van Mormon”.

Ook David Whitmer getuigde onveranderlijk van de waarheid van het getuigenis, dat hij onderteekend en aan de wereld gegeven had. David Whitmer was nabij Harrisburg Pa. op den 7den Januari 1805 geboren. Hij werd in Juni 1829 gedoopt. Gelijk Oliver Cowdery, verrees David Whitmer tot een hooge plaats in de Kerk. Zooals Oliver Cowdery, werd hij van de Kerk verwijderd. Op den 13den April 1838 waren verscheidene beschuldigingen tegen hem ingediend en gehandhaafd. Vervolgens werd hij van de Kerk geëxcommuniceerd. David Whitmer heeft nimmermeer zijn getrouwheid aan de Kerk teruggegeven. Toch had hij een onveranderlijk, eeuwig getuigenis van de goddelijkheid van het „Boek van Mormon”.

In 1881 beweerde John Murphy dat David Whitmer zijn getuigenis als een der drie getuigen van het „Boek van Mormon” verloochend had. Onmiddellijk plaatste David Whitmer in de „Conservator” van Richmond, Missouri, een weerlegging der leugen.

„Opdat de wereld de waarheid mag weten”, schreef hij, „wensch ik nu, staande op den uitersten zonsondergang van het leven en ik de vreeze van God, een voor allen openbare bekendmaking te geven :

„Dat ik nimmer te eeniger tijd dat getuigenis of eenig gedeelte daarvan verloochend heb, dat zoolang, sedert de openbaarmaking van dat boek, als een van de Drie Getuigen is geweest. Degenen,

1) „Historical Record”, pp. 200, 201.

die mij het beste kennen, weten zeer goed dat ik altijd getrouw aan dat getuigenis gebleven ben. En opdat niemand misleid mag zijn, of mijn tegenwoordige beschouwing aangaande dezelve betwijfelt, bekrachtig ik wederom de waarheid al mijner verklaringen, als toen gemaakt en gepubliceerd." 1)

De Profet Joseph Smith was reeds veertig jaren dood, toen deze vernieuwde getuigenis door David Whitmer werd bekend gemaakt. Het zou als de grofste soort van dwaasheid toegerekend kunnen worden, dat na meer dan veertig jaren van onafhankelijk leven en denken, verwijderd zijnde van de Kerk door Joseph Smith opgericht, met den Profet zelf verwijderd, David Whitmer steeds onder de „hypnotische” of andere invloeden van den Profet kon zijn. Met zijn getuigenis, zoo ferm en stevig na zoovele jaren, zou het het toppunt van dwaasheid zijn te veronderstellen, dat David Whitmer onder een fysieke onderwerping van den Profet, zelfs in den tijd van de bediening des engels was. Een andere valsche reden om zulk een valsche getuigenis te schrijven, bestaat er niet. David Whitmer was niet verwant aan Joseph Smith. Hij was niet in enige zakenonderneming met hem betrokken. Hij ontving geen wereldsche voordeelen van zijn omgang met de nieuwe Kerk. In 't kort, er was geen reden onder den hemel, waarom hij bedriegelijke doeleinden van Joseph Smith moest ondersteunen, indien hij (Joseph Smith) een bedrieger was geweest. David Whitmer's getuigenis dan, gelijk aan dat van Oliver Cowdery, moet voor immer onbeschuldigd blijven, des te sterker omreden dat het zoo ferm en standvastig bleef, nadat David Whitmer de Kerk verliet, als immer tevoren.

Whitmer stierf te Richmond Mo., 25 Januari 1888. Op zijn sterfbed gaf hij een laatste onweerspreekbare getuigenis van de goddelijke echtheid van het „Boek van Mormon”, en de waarheid en de volledigheid van het getuigenis der Drie Getuigen.

Martin Harris was een van Joseph Smith's naaste vrienden. En toch werd zijn verhouding met den Profet, evenals die van Oliver en David vóór het martelaarschap van den Profet, verbroken. Martin Harris werd te Easttown New-York, 18 Mei 1783 geboren. Hij ontmoette den jongen Profet voor 't eerst in 1827, spoedig nadat de Profet de platen van den engel van het „Boek van Mormon” ontvangen had. Spoedig nadat de Kerk georganiseerd was in 1830, werd hij gedoopt. Ook Martin Harris werd geëerd in de nieuwe Kerk. Hij hield verscheidene voornamen ambten en zoolang als de Heiligen in Kirtland woonden, was hij werkzaam in het volvoeren zijner plichten. Niettemin, toen de Heiligen naar Missouri verhuisden, verbleef Harris in Ohio. Geruchten

1) Aangehaald in „Historical Record”, pp. 210, 211.

verspreidden zich dat hij afvallig geworden was. Niettemin heeft Martin Harris nimmer gearzeld in zijn getuigenis van het „Boek van Mormon”. Na het martelaarschap van den Profeet kwam Martin Harris onder den invloed van den afvalligen leider James J. Strang. Onder dien invloed ging hij naar Engeland in 1848, met de voornemens, de Mormoonsche ouderlingen, daar werkzaam, tegen te werken en van de Kerk een valsche voorstelling te geven. Het schijnt niettemin, dat hij niemand kwaad deed. In 1870 kwam Harris naar Utah en vestigde zich in Smithfield. Vijf jaren later, in 1875, stierf hij, bijna drie-en-negentig jaar oud.

Bijna vijftig jaren waren voorbijgegaan, sedert de Profeet gedood was en vier-en-zestig jaren waren voorbijgegaan sedert de wonderbaarlijke manifestaties, waarin Martin Harris den engel en de platen zag. Vele dingen waren voorgevallen gedurende het lange leven. Terwijl Martin Harris nimmer de Kerk werkelijk verlaten had, had hij zich toch verwijderd en was geen vol lid voor vele jaren. Ondanks zijn veelsoortige ondervindingen, is zijn getuigenis nimmer verflauwd. En gelijk Oliver Cowdery en David Whitmer, waren zijn stervenswoorden een bevestiging van het getuigenis dat hij vier-en-zestig jaren geleden gegeven had.

„(Martin Harris) werd gisteren een week geleden ernstig ziek”, schrijft Martin Harris Jr. op den datum van den negenden Juli 1875, „door een soort van beroerte, werd het leven zóo zwak en uitgeput, dat hij geen gebruik van zijn beenen kon maken. Hij kan zich zonder onze hulp niet bewegen..... Hij heeft vervolgd over het „Boek van Mormon” te spreken en van zijn waarheid te getuigen, en was in de meest tevreden stemming wanneer iemand naar zijn getuigenis wilde luisteren; indien hij zich somtijds mat gevoelde en iemand een gesprek met hem begon en hem een kans gaf om te spreken, dan herleefde hij onmiddellijk en gevoelde zich als een jong persoon voor een korten tijd.”¹⁾ In deze stemming stierf hij, de laatste oogenblikken van zijn lang leven opklarende door de vurigheid van zijn getuigenis der waarheid van het „Boek van Mormon”.

Al de drie speciale getuigen van de goddelijkheid van het „Boek van Mormon” werden verwijderd van den Profeet en zijn werk. Ondanks alle verwijderingen en zelfs bitterheid, waren zij niettemin tot het einde standvastig in de bevestiging der waarheid van hun groote getuigenis. Geen van hen aarzelde; geen van hen verzwakte; geen van hen verloochende dat getuigenis, noch terwijl zij in de Kerk, noch terwijl zij buiten de Kerk waren. En zoo trouw als de drie tot het einde waren, zoo waren ook de acht.

1) Aangehaald in „Historical Record”, p. 214.

Christian Whitmer stierf den 27sten September 1835, in vol lidmaatschap van de Kerk. Jacob Whitmer trok zich terug van de Kerk in 1838 en stierf den 21sten April 1856, zonder terug te keeren. Peter Whitmer Jr. stierf den 22sten September in vol lidmaatschap der Kerk.

John Whitmer werd op den 10den Maart 1838 van de Kerk afgesneden. Hij stierf buiten de Kerk op den 11den Juli 1878. Hiram Page trok zich terug van de Kerk in 1838. Hij stierf buiten het geloof op den 12den Augustus 1852. Joseph Smith Sr. stierf in vol lidmaatschap der Kerk, op den 14den September 1840. Hiram Smith stierf als martelaar, ter wille der waarheid, op den 27sten Juni 1844. Samuël Harrison Smith stierf in vol lidmaatschap op den 13den Juli 1844.

Drie van de acht getuigen verlieten de Kerk en stierven zonder hun lidmaatschap te herwinnen. Niettemin is het een merkwaardig feit, dat niet alleen de vijf die getrouw bleven aan de Kerk, maar ook de andere drie, trouw bleven aan hun getuigenis, die zij van het Boek van Mormon gegeven hadden. Geen van hen heeft immer een woord van dat getuigenis verloochend. De meesten van hen overleefden den Profeet vele jaren. Wat invloed hij ook mag aangewend hebben in hun leven, was zekerlijk door den dood weggenomen. Maar na zijn dood, zoowel gedurende zijn leven, waren deze acht getuigen ferm in hun verklaring, dat zij de platen van het „Boek van Mormon” gezien en onderzocht hadden. Geen beloop van vervolging deed hen van die directe waarheid afdwalen. Geen bedrag van verleiding heeft hen immer overwonnen tot een verloochening van het getuigenis. Die eene waarheid was zoo in hun gedachten geplant, dat zij het nimmer konden verloochenen. En elk, als zijn beurt kwam om den grimmigen dood te ontmoeten, getuigde tot het einde, dat wat hij zoolang gezegd en bevestigd had, zekerlijk waar was.

De getuigenissen van de elf getuigen zijn nimmer verbroken. Deze getuigenissen kunnen nimmer verbroken worden. In de wijsheid des Heeren zijn de getuigenissen door dien afval, in de levens der getuigen geopenbaard, versterkt. Door hunne levens en getuigenissen leggen zij niet alleen getuigenis af van de waarheid van het „Boek van Mormon” en de werkelijkheid der visioenen, die het groote werk der laatste dagen voorspelden, maar ook van de waarheid van hun eigen getuigenis. Het is werkelijk merkwaardig dat de drie speciale getuigen van het „Boek van Mormon” zich van de Kerk verwijderd hebben en drie van de acht — makende zes van de elf — de Kerk verzaakten. De getuigenissen van degenen, die de Kerk verlieten, werden sterker gemaakt door hun afvalligheid. Indien er verwarring of bedriegerij jegens de herstelling was, zouden deze mannen het openbaar gemaakt hebben. Geen der

getuigen, die de Kerk verlieten, waren verwant aan Joseph Smith. In hun toestand als afvalligen voegden zij daarvoor getuigenis bij hun eigen getuigenis, zoowel als tot de goddelijke autoriteit van den Profeet Joseph Smith. Zelfs in het geval van de getuigen zelf, mag het wederom bevestigd worden met de verzekering, dat geen enkele belangrijke stap in den vooruitgang der herstelling genomen werd, zonder een bekrachtigende getuigenis, of de tegenwoordigheid van getuigen.

(Wordt vervolgd.)

EEN WENSCH.

Mijn wensch is dat er uitga van mijn leven
 Muziek zoo blij, zoo zuiver en zoo zoet,
 Van fijn besnaarde harp, dat zij 't gemoed
 Van menschen streelen zal die worst'len, streven,

Zoodat ze een korte poos aandacht geven
 Omdat opnieuw, met frissche kracht en moed,
 Hun werk te doen. O, daar waar 't harte bloedt,
 Waar leed heerscht, daar die klanken te doen zweven!

Van eigen ik en wereldsch winstbejag
 Godsspranken op te heffen en dan die
 Vervullen van hoogreine harmonie —

Geef dat vermogen mij! En moge tevens,
 Na 't aardsch bedrijf, o, hemel, 't lied des levens
 Voortruischen door den Eindeloozen dag!

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

*Daar zijn gezichten, waaraan verkleumde harten
 zich warmen, gezichten waarvan men zegt, gelijk
 men van de zon zegt, dat zij in de kamer schijnen*

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Lento.

LUCILE BURNHOPE.

Soft 8 ft. Rit. pp

AVONDMAALVERS VOOR JANUARI 1925.

(Heilige Lofzangen: Lied 115:1.)

Kindertjes, de Heiland mint u,
Ook voor u gaf Hij Zijn bloed,
En de wederliefde bindt u,
Dat gij Zijn geboden doet.

Naspel.

p mf Rit.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JANUARI 1925.

(Jakobus, eerste hoofdstuk, vijfde vers.)

Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

Gewichtige kennisgeving aan Zendingen en Leden.

ROTTERDAMSCHЕ CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De groote Rotterdamsche conferentie zal op den 2den Januari 1925 aanvangen.

Vrijdag 2 Januari des avonds 8 uur zal een ambtenaren- en ambtenaressen-vergadering gehouden worden. Alle ambtenaren en ambtenaressen van de Rotterdamsche Conferentie worden verzocht tegenwoordig te zijn. De toekomstige bezigheden der verschillende organisaties zullen aldaar behandeld worden. Elke organisatie zal afzonderlijk in klassen verdeeld en besproken worden. Indien allen hieraan gehoor geven, zal het ongetwijfeld strekken tot vordering van het algemeen.

Zaterdagavond 3 Januari om 8 uur, zal een groote openbare vergadering gehouden worden.

Deze vergaderingen zullen in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a, gehouden worden.

ZONDAG 22 JUNI, GROOTE OPENBARE VERGADERINGEN IN HET „NUTSГЕBOUW”, OPPERT 81, DES MORGENS 10 UUR EN DES AVONDS 7 UUR.

Des namiddags 2 uur, een vergadering voor de leden der Kerk, in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a.

ZENDELINGENVERGADERING MAANDAGMORGEN 5 JANUARI, DES MORGENS 9 UUR, ZAAL „EXCELSIOR”.

ALLE ZENDELINGEN WORDEN VERWACHT TEGENWOORDIG TE ZIJN.

„Daarom is het besluit van den Vader voortgegaan, dat zij tezamen in éne plaats, op het aangezicht van dit land vergaderd zullen worden, om hunne harten in alle dingen voor te bereiden tegen den dag wanneer ellende en verwoesting over de goddeloozen zullen komen.” (Leer & Verbonden 29:8.)

LAAT NIETS U VERHINDEREN DEZE CONFERENTIE BIJ TE WONEN!

VERGEET DUS NIET 2, 3 en 4 JANUARI! NOODIG UW VRIENDEN UIT DEZE CONFERENTIE BIJ TE WONEN.

PROGRAMMA VAN KLASWERK VOOR DE AMBTENAREN- EN AMBTENARESSENVERGADERING.

Vrijdagavond 2 Januari 1925.

KLAS VOOR DE PRIESTERSCHAP

onder de leiding van Conferentie-President Mark J. Hampton.

1. Verslag van het succes van de leerwijze van huis-bezoek, zooals die gedurende de laatste conferentie gedemonstreerd werd. 20 Minuten — De Locale Priesterschap.
2. Van welk voordeel is het Priesterschap?
 - a. Tot het individu.
 - b. Tot een man en zijn gezin.
 - c. Tot onze mede-menschen. 20 Minuten — Conferentie-President Robert J. Cameron.
3. Hoe de autoriteit van het Priesterschap uitgeoefend zou moeten worden. 20 Minuten — Conferentie-President Mark J. Hampton.

KLAS VOOR DE ZUSTERS-HULPVEREENIGING

onder de leiding van Conferentie-President P. C. Call.

1. Het werk van de huis-bezoek Zusters, en wat zij zouden bespreken. 15 Minuten — Conferentie-President Phillip C. Call.
2. Kort overzicht van de lessen voor het jaar 1925. 20 Minuten — Ouderling Johannes Sijkema.
3. Discussie van vraagstukken, welke in de gemeente zijn ontstaan.

ZONDAGSSCHOOL EN JONGELIEDENKLAS

onder de leiding van President Hyde.

1. De Zondagsschool en Jongelieden-Vereeniging als karakterbouwers. 15 Minuten — Conferentie-President C. O. Spencer.
2. De belooning van het onderricht geven. President C. S. Hyde.

*De murmureerders werken nooit,
en werkers murmureeren nooit.*

VAARWEL.

Geliefde Broeders en Zusters en Vrienden,

Onze zendingen van het verklaren der waarheid, of het plan van Zaligheid, tot de inwoners van Holland, zijn nu vervuld, en voordat wij onze reizen aanvaardden naar onze tehuizen in de West, wenschen wij onzen dank te uiten, voor uw liefde en ondersteuning. We hebben altijd een getuigenis van het Evangelie gehad, maar sedert wij direct werkzaam zijn geweest in den dienst des Heeren, met het doel om anderen te onderwijzen en te ondersteunen, hebben wij meer ten volle de vele nuttige waarheden gewaardeerd. Onze harten zijn gevuld met dankbaarheid voor al de liefde, die u ons betoond hebt. Gij zijt waarlijk vaders, moeders, broeders en zusters voor ons geweest.

Wij bidden God, dat Hij u kracht zal geven, en standvastig moogt blijven in het ware Eeuwige Evangelie, en gij in staat gesteld moogt worden te allen tijde de zegeningen, die den oprechten en getrouwen van hart beloofd zijn, te ontvangen.

Tot wederziens!

Uw Broeders,

LE ROY T. OSTLER,
JAMES DE BRIJ,
H. SCHEBY.

DE WITTE VLAM.

De stoffer van de vrouw viel onopgemerkt op den vloer. Terwijl zij aan 't afstoffen was, hadden haar oogen iets zeer dierbaars gevonden, een gebroken elastieken schieter. De kleine Knudsenjongen zal het wel verloren hebben, toen hij de melk bracht. In zeer plechtige houding raapte zij het op. Telkens, als zij het aanraakte, ging er een trilling door haar heen. Zij stond als iemand in geestvervoering; luisterende en recht voor haar kijkende.

Plotseling verbrak een jongensachtig gelach de lange stilte. Het kwam tot haar van achter de deur en weergalmde in de nauwe gang; het was alsof het voortkwam uit een van de verhalen van „Huckleberry Finn”.

Een tik op de keukendeur zond haar geheugen naar een ander oord.

„Neem mij niet kwalijk, juf, maar ik zou graag wat hout willen hakken, of iets anders doen voor een bete broods”. Op dat zelfde oogenblik brak hij uit in een hoestbui. Hij bracht een verschoten blauwen zakdoek te voorschijn en veegde zijn lippen af. „Ik ben koud en hongerig, en zeer vermoeid”.

Margret Damson bemerkte een verflauwde klemtoon op het woord vermoeid.

„En geen dag over zeventien”, dacht zij, als haar vlug oog zijn mager lichaam en slordige kleeren gadesloeg.

„Je ziet er zeer vermoeid en hongerig uit. Kom binnen, dan zal ik wat eten voor je klaar maken en je kou wat opdokteren. Dan zal ik je later aan 't werk zetten, mijn jongen!”

Den zwerver viel een prikkelend gevoel achter zijn oogleden, maar het verdween net zoo vlug als het kwam. Hij was gewoon om op velerlei wijze aangesproken te worden, maar „mijn jongen” was geen van deze.

Hij gleed in een stoel, dien Margret voor hem geplaatst had; en als hij zijn voeten naar het vuur van den haard uitstrekte, bemerkte zij dat een der zoolen van zijn schoenen geheel versleten was. Geen wonder dat hij kou gevat had met zulke schoenen aan.

„Hier is een drankje voor verkoudheid, ik heb het zelf gemaakt.” Margret goot een lepel van vanuit een flesch en de jongen slikte het gretig op.

„Hè!” zuchtte hij, de schoone, kleine kamer rondziende, „ik gevoel mij hier meer thuis dan dat ik ooit ergens anders gedaan heb in de laatste vier jaren.”

Margret keek hem scherp aan. „Vier jaren! Je bedoelt me toch niet te vertellen dat je reeds vóór vier jaren zwervende bent?”

„Jawel!” antwoordde hij heel gemakkelijk, „vier jaren dezen November.”

Margret haalde een schaal met melk te voorschijn, sneed twee dikke boterhammen van een versch gebakken brood. De jongen z'n oogen volgden haar hongerig.

„Houdt je van zwerven?” vroeg ze als ze twee eieren in een sissende pan liet vallen.

„O, het is zoo slecht niet, geloof ik. Ik ben altijd hongerig om nieuwe plaatsen te zien, alleen voel ik me soms wel eens vermoeid, vooral zooals ik nu vandaag me gevoelde. Gossie, dat verkoudheidsmiddeltje knapt me heelemaal weer op!” Hij glimlachte en zijn lach was onbevlekt, al was hij in aanraking met de rauwe zijden van het leven geweest.

„Ik ga nu met den goederentrein naar Frisco, juf!” vervolgde hij. „Als ik gelukkig ben, kan ik daar tegen Kerstfeest zijn!”

„Leeft je moeder nog?”

„Zoover als ik weet. Ziet u, ik heb in geen langen tijd wat van haar gehoord!”

„Maar schrijf je haar dan niet?”

„Wel....., ja..... dat is, ik schreef wel eens kort nadat ik wegeloopen was... maar... maar ik ben nu zoo lang aan 't zwerven en ben zodoende een beetje nalatig geworden.”

„Hoelang is het geleden sedert je haar het laatst geschreven hebt?” vroeg Margret op vriendelijken toon.

„Ik denk dat het meer dan drie jaar is. Ze was altijd zoo bezorgd en probeerde me altijd over te halen, om weer naar huis terug te komen, dus heb ik niet meer geschreven.”

Margret haalde diep adem. Drie jaren, Driemaal driehonderd vijf en zestig nachten, voor een moeder om bezorgd, ongerust en biddend te zijn.

„Je moeder.....”, begon Margret, nadat de jongen voor verscheidene minuten in stilte zat te eten, „gelijkt ze veel op je?”

„Ja, daar heb ik nooit om gedacht, maar ik denk dat we misschien wel op elkaar gelijken. Zwart haar, blauwe oogen. Alleen moeder zou er nu wat ouder uitzien, denk ik.”

„Ja, ze zal er nu wel ouder uitzien!”

Het mes van den jongen stopte midden tusschen het bord en zijn mond. Iets in Margret's stem had zijn aandacht getrokken, maar zij was bezig een diep bord met appelmoes te vullen.

Terzelfder tijd had hij de laatste kruimel naar binnen. Margret had den jongen zoover geleid, dat hij vrijelijk van zijn verleden begon te spreken, van den zwerflust, die hem op dertienjarigen leeftijd van zijn thuis en moeder verdreef, die weduwe was.

„Ziet u, alles ging best, totdat vader stierf. Toen moest moeder uit huis gaan en in een winkel werken en ik en me kameraad, die twee jaar ouder was dan ik, zijn toen..., zijn we 'em gesmeerd, en ik ben sinds dien tijd zwervende geweest.”

„Mijn jongen” en Margret's hand streck zachtjes over zijn gehavende jas, „ik heb iets, dat ik zou willen dat je voor me deed.”

Direct stond hij op. „Zeker juf, ik zal alles voor u doen wat u zegt.”

Margret opende een lade van een ouderwetschen lessenaar, nam een potlood en papier en legde het op de keukentafel bij hem.

„Ga zitten en schrijf een brief naar je moeder.”

„Waarom juf, het zal geen goed doen. Het zal haar meer bezorgd maken, en.....” Maar ten laatste hield hij het potlood zachtjes vast, dat zij in zijn hand gaf.

„Geliefde moeder..... ik ben in Charles Rend, Wyo. en alles gaat goed. Ik heb veel van Co. gezien, maar een van die dagen schei ik er uit en dan kom ik naar huis. Uw.....”

Margret viel hem in de rede: „Het is slechts twee weken voor Kerstfeest, mijn jongen, je behoort het eenigszins aan haar bekend te maken. Ik weet dat je haar er een plezier mee zal doen. Vertel haar hoe of je de Kerstfeesten doorgebracht hebt sedert je afwezig bent geweest.”

„Er is geen Kerstfeest geweest, sinds dat ik van huis gegaan ben. Nu dit.....” De jongen z'n stem werd helderder, en zijn gebaar naar Margret, de ledige tafel en de medicijnflesch makende, zeide hij: „Dit is meer gelijk Kerstfeest dan al hetgeen ik ontmoet heb sedert ik mijn tehuis verlaten heb.”

„Kan je geen Kerstfeest herinneren, voordat je je tehuis verliet... één die boven alles in je geheugen staat, omdat zij er veel aan mede geholpen heeft?”

De jongen keek naar buiten en fronsde zijn voorhoofd.

„Hè”, zeide hij, „dat laatste Kerstfeest voordat vader stierf.”

„Vertel het mij eens?” vroeg Margret snellijk.

„Wij hadden altijd de gewoonte, op verschillende uren van den nacht naar beneden te sluipen en onze geschenken te bezichtigen.” De oogen van den jongen fonkelden als hij het herhaalde. „En dan, als we met onze geschenken en suikergoed en Kerstgaven door de geheele buurt gingen, en wij ons werk in den steek lieten.”

Nu dit Kerstfeest. Mijn broer en ik gingen vroeger dan gewoonlijk naar beneden. De kamerdeur was gesloten en een stukje papier was aan de deur geplakt, waarop stond dat de deur niet geopend zou worden vóór acht uur. „Genoeg tijd om het werk eerst te doen.” Natuurlijk wisten we wie het gedaan had. En geloof me dat we voortmaakten. Mijn broer molk de koeien, terwijl ik den stal schoonmaakte en de koeien voer gaf.” De jongen glimlachte over de herinnering. „Toen vader de deur opendeed, stormden wij als een cycloon naar binnen. Ik zie het alles weer..... den verlichten boom en de geschenken, terwijl moeder een vroolijk lied op de piano speelde.”

De jongen veegde z'n oogen met z'n hand. Hij ondervond dezelfde gevoelens, die hem aanraakten, toen Margret hem „mijn jongen” had genoemd.

„Ik had daar in geen jaren aan gedacht”, zeide hij gebroken.

Met moeite werd alles in den brief geschreven, Margret spelde de vele woorden voor hem.

„Zeg, nou dat is een tamelijk goede brief, niet waar? Ik zal nog even mijn naam er onder zetten en.....”

„Nee, nog één ding meer. Schrijf: ik kom naar huis. U behoeft geen ander Kerstfeest meer buiten mij te vieren.”

„Ja maar, ik zou nu naar Californië gaan.”

„Maar mijn jongen, kan je niet inzien dat Californië lang nadat je moeder's hart niet meer gebroken kan worden en haar lippen niet meer in staat zijn om voor je te bidden, nog steeds voor je zal wachten?”

Iets in de vrouw's stem maakte dat hij haar aan moest kijken. Zij keek recht vooruit, en er was een droevige blik op haar gelaat. Hij zag haar hand in den zak van haar schort reiken en den elastieken schieter te voorschijn brengen. Er scheen iets te zijn dat de spieren van zijn eigen keel toekneep. Tweemaal moest hij hoorbaar slikken.

„Mijn jongen kan zooveel niet eens voor mij doen!” zeide zij op aarzelenden toon.

De jongen nam het potlood op. „Zeker juf, ik zal het doen”, zeide hij met een zware stem. *H o e w o r d t K e r s t f e e s t o o k w e e r g e s p e l d ?*

(Young Woman's Journal.)

Ontslagen.

Ouderlingen L. T. Ostler, H. Scheby en James de Bry, zijn eervol van hun werkzaamheden in de Nederlandsche Zending ontslagen.

Ouderling Ostler is gedurende zijn Zending in Schiedam, Delft, Helder, Amsterdam, Apeldoorn en Amersfoort werkzaam geweest. Ouderling Scheby in Leiden, Rotterdam, Dordrecht, Delft, Arnhem, Deventer, Harlingen en Leeuwarden en ouderling De Brij in Dordrecht, Rotterdam, Haarlem en Arnhem.

Het ware Mormonisme.

„Het Ware Mormonisme” zal in het volgende nummer verschijnen.

KERSTFEEST-GROETEN.

„De Ster” verspreidt de hartelijke Kerstfeestgroeten tot hare vele lezers en vrienden. Dat in dit jaargetijde vrede en blijdschap in elk harte mag wezen. Moge de geest van het kindeke, hetwelks geboortedag wij wederom viëren, onze feestvreugde heiligen. Moge onze dankbaarheid, van Hem als de grootste gave, die het menschdom ter eeniger tijd ontvangen heeft, vereering betoonen. Het getuigenis van Zijn goddelijkheid is onze dierbaarste bezitting: het troost ons in dagen van beproeving; het verhoogt en heiligt al de vreugd van het leven; het is de waarheid, waarop alle hoop van eeuwige zaligheid rust. Moge dit Kerstfeest als nimmer tevoren een getuigenis in onze zielen brengen, dat Jezus inderdaad de Zoon van God en de Verlosser der wereld is.

Nogmaals zendt „De Ster” haar groeten voor een Vroolijk Kerstfeest.

INHOUD.

<p>De Herstelling van het Evangelie blz. 369</p> <p>Een Wensch „ 376</p> <p>Zondagschoolwerk. „ 377</p> <p>Rotterdamsche Conferentie-Aankondiging. „ 378</p>		<p>Programma van Klaswerk voor de Ambtenaren- en Ambtenaressenvergadering . . blz. 379</p> <p>Vaarwel „ 380</p> <p>De Witte Vlam „ 380</p> <p>Ontslagen „ 384</p> <p>Het ware Mormonisme . . . „ 384</p> <p>Kerstfeest-Groeten „ 384</p>
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.